

DIEUWERTJE BOEREN
& LINDA VAN DE POL

ALLEEN ALS JE DUKT

HORRORVERHALEN

DIEUWERTJE BOEREN & LINDA VAN DE POL

ALLEEN ALS JE DURFT

HORRORVERHALEN

Uitgeverij Holland – Haarlem

Linda van de Pol schreef de verhalen:

Contact met de andere kant, Vermist, De vondst van je leven, Over datum, De Pistenbully, De oppas

Dieuwertje Boeren schreef de verhalen:

Letters, Billepsie, Het meisje, Chaos, De tandarts, The sky is the limit

Omslag: Nanja Toebak

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Dieuwertje Boeren & Linda van de Pol, 2017

ISBN 9789025113872

NUR 284

www.uitgeverijholland.nl

INHOUD

Contact met de andere kant 7

Letters 16

Vermist 30

Billepsie 39

De vondst van je leven 51

Het meisje 58

Chaos 69

Over datum 77

De tandarts 89

De Pistenbully 96

The sky is the limit 107

De oppas 120

CONTACT MET DE ANDERE KANT

‘Jij bent, Laura. Het is jouw beurt om het te proberen.’

Laura schrikt op van Margjes stem. Ze was met haar gedachten ergens anders, maar ze weet nu al niet meer waar. Alsof ze zat te slapen. Een droomloze slaap. Ze woelt met haar handen door haar lange haren. Het kan dan wel zo zijn dat vanavond haar beurt is, maar veel zin heeft ze niet.

‘Aarde aan Loulou. Contact. Wat zat je te dromen?’ Paul zet een leeg glas neer en gaat ook aan de ronde tafel zitten.

‘Niks bijzonders,’ mompelt ze en kijkt hoe Margje het bord met de cijfers en letters uit de doos haalt. Ze heeft een hekel aan die bijnaam. Loulou. Alsof ze zo’n klein hondje is. Een pekinese, of een chihuahua. Ondertussen kruipt een vreemd gevoel haar hoofd binnen. Zo’n déjà vu-gevoel. Alsof dit allemaal al een keer eerder is gebeurd. Ze schudt de gedachte van zich af.

‘Jij mag vanavond wel,’ zegt ze tegen Margje, die net een teug uit een blikje Red Bull wil nemen.

‘Echt? No problemo. Mij gaat het deze keer vast lukken. Sorry Paul. De vorige keer hadden ze gewoon geen zin in jou.’ Ze trekt meteen het Oujabord naar zich toe en grijnst naar Paul die als antwoord onverschillig zijn schouders ophaalt.

‘Alles goed met je?’ Hij kijkt opzij naar Laura.

‘Alles prima. Beetje moe, da’s alles.’

Beetje moe. Dat moet wel het understatement van het jaar zijn, denkt ze. Ze is gewoon doodmoe. Slapen doet ze de laatste nachten nauwelijks. En dan is er nog dat constante onrustige gevoel. Het zullen de aankomende examens wel zijn. Nog maar twee weken. En ze moet goed scoren. Zo sterk staat ze er niet voor. Sommige vakken had ze in de tentamenweken gewoon ronduit verknald. Vooral Nederlands. Oh My God... hoe moet ze in vredesnaam die 4 van die boektoets wegwerken?

Margje pakt het glas en zet het omgedraaid midden op het bord. De neutrale zone. Paul steekt het waxinelichtje aan en zet het naast het bord. Laura kijkt alleen maar toe. Ze weet nog net een geeuw te onderdrukken. Straks ook maar zo'n blikje Red Bull drinken, dan blijft ze wel wakker bij deze onzin. Typisch weer zo'n idioot idee van Margje. Op Marktplaats had ze binnen no time dit Ouijabord op de kop weten te tikken. 'Hoe meer personen, des te krachtiger zal de oproep naar de Andere Kant zijn,' stond er in de gebruiksaanwijzing. Waarom had ze zich toch laten overhalen om hieraan mee te doen?

'Ik ben er helemaal klaar voor.' Margje gaat demonstratief recht-op zitten. 'Zullen we beginnen?' Ze kijkt samenzweerderig de tafel rond. 'Vingers'.

Alle drie leggen ze een wijsvinger op het glas. Het spel kan beginnen.

Margje en Paul sluiten beiden hun ogen. Laura niet. Haar blik valt op een ingelijste foto aan de muur. Door het schaarse licht is de foto nauwelijks zichtbaar, maar ze weet dat het een portret is van de ouders van Margje. Met moeite onderdrukt ze een glimlach. Die moesten eens weten. Terwijl zij naar een of ander saai verjaardagsfeest zijn, worden er geesten opgeroepen in hun huis. Ze zouden Margje voor de rest van haar leven huisarrest geven als ze erachter kwamen.

'Nou. Succes. Gooi al je vrouwelijke charmes er maar tegenaan. Misschien helpt dat,' zegt Paul en schuift op zijn stoel heen en weer. Zoals altijd als hij zenuwachtig is: in de klas als hij een beurt krijgt, voor een tentamen of bij het 'glaasje draaien'.

Margje lijkt nergens last van te hebben en ademt diep in. Als ze langzaam uitademt, flakkert het kaarsje even onrustig. Ze recht haar rug, kin omhoog. Ze is er klaar voor.

'Goedenavond. Kunnen we iemand spreken uit het dodenrijk?' klinkt haar stem serieus.

Een stilte valt. Diep en zwaar. Het vlammetje laat de lont sissen. Paul kucht. Hij heeft nog steeds zijn ogen gesloten. Net als Margje. Laura vindt dat maar onzin. Geesten komen echt niet sneller met je ogen dicht. Ook niet met kaarslicht trouwens, maar volgens Paul hoort dat bij de sfeer van het spel.

‘Hallo, is daar iemand?’ probeert Margje weer.

Nee, natuurlijk is daar niemand, denkt Laura bij zichzelf. Geesten bestaan niet. Dood is dood, en weg is weg.

Paul schuift weer heen en weer en opent dan voorzichtig één oog. Hij kijkt Laura aan en haalt kort zijn schouders op. Laura antwoordt door hetzelfde te doen. Vijf minuten zijn ze bezig, maar het voelt als een eeuwigheid. De vorige keer hebben ze het bijna twee uur tevergeefs geprobeerd. Vanavond hopelijk niet. Dat trekt ze echt niet. Ze onderdrukt weer een gaap. Haar bed zou nu ook wel fijn zijn geweest. Ze trekt haar wollen vest wat dichter om zich heen. Ze weet dat de ouders van Margje zuinige mensen zijn, maar zouden ze echt de verwarming uitzetten als ze zelf naar een verjaardag gaan?

‘Hallo, goodevening, bonsoir, gutenabend,’ zegt Margje.

‘Doe effe normaal joh!’ roept Paul. ‘Laten we het alsjeblieft in het Nederlands houden. Zo meteen krijgen we een Duitse geest. Niet bepaald mijn sterkste taal.’ Hij kijkt quasiboos richting Margje.

Margje opent nu ook haar ogen. ‘Ik dacht, laat ik het eens zo proberen. Dat spreekt misschien meer geesten aan. Niet alleen Nederlanders gaan dood, hoor.’

‘Wie weet meldt Adolf zich wel,’ merkt Laura droog op.

Margje kijkt haar onnozel aan. ‘Adolf? Welke Adolf.’

‘Hitler natuurlijk.’

Een zacht schurend geluid doet ze alle drie tegelijk naar het glaasje kijken. Langzaam begint het te bewegen over het bord. ‘Moeder Maria...’ weet Paul met moeite uit te brengen. Zijn

stem klinkt hoger dan normaal.

Eerst haperend, maar dan steeds vloeiender schuift het glaasje van de ene letter naar de andere. Hun vingers liggen er nog steeds losjes op en bewegen soepel mee. Laura voelt een vreemde sensatie vanuit haar vingertop door haar arm stromen. Als een vrieskou die door haar bloedvaten naar de rest van haar lichaam trekt.

‘t Is gelukt!’ Margje kijkt met grote ogen naar het bord.

‘Margje, je weet het, hè?’ Paul werpt een strenge blik in haar richting.

‘Ja, tuurlijk. De Afspraak. Ik doe niks. Ik zweer het je!’ Margje steekt twee vingers omhoog en doet alsof ze erdoorheen tuft.

De afspraak. Met z’n drieën gemaakt en erop gezworen. De afspraak dat je elkaar niet voor de gek houdt. Niet het glas zelf bewegen. Kortom: niet lopen fokken! Laura kent Margje kent al langer dan vandaag. Ze kan soms typisch zijn, maar afspraak is bij haar altijd afspraak.

Laura kijkt naar het glaasje dat ondertussen van de ene letter naar de andere schuift. Het liefst zou ze haar vinger eraf willen halen, maar iets lijkt dat tegen te houden.

Abrupt stopt het glas. H...A...L...O heeft het geschreven.

Het ijskoude gevoel heeft inmiddels Laura’s hele lichaam laten bedekken met kippenvel. Hoe ongeloofwaardig ze dit spel eerst vond, juist deze sterke fysieke reactie zorgt ervoor dat ze nu gaat twifelen.

Paul zucht opgelucht. ‘Nou, gelukkig. Een Nederlander. Hitler had vanavond blijkbaar wat beters te doen.’

Margje lacht nerveus. ‘Deze geest voelt sterk aan! En zo snel al contact! Op internet heb ik gelezen dat het dan een verse geest is. Eentje die net is overleden.’

‘Vraag de naam,’ oppert Paul.

Margje laat zich dat geen twee keer zeggen. ‘Hoe heet je?’